

ITACA

Asseguda a la seva butaca preferida, davant el finestral des d'on es divisa la bellesa quasi perfecta del petit port natural, contempla el mar amb els ulls clucs, sentint com el sol li calenta la cara.

El silenci es gairebé total, però ella conserva a les seves orelles la remor de l'aigua picant contra les roques, les sirenes dels vaixells tornant a port, les veus dels mariners descarregant el peix.

Tanca els ulls i recorda, i els records fan que un somriure s'insinuï als seus llavis, ja marcits.

Té vint anys i acaba de descobrir l'amor de la seva vida: el mar.

Havia nascut terra endins. Els colors de la seva infantesa eren l'ocre, el marró, el negre del carbó.

Recorda el fred al hivern, quan la neu sotmetia el poble a una espècie de letargia, de la qual no es despertava fins que els primers raigs de sol de la primavera iniciaven el desglaç.

Aquelles jornades interminables les aprofitava la mare per ensenyar-la a llegir i escriure amb l'ajut de l'únic llibre que hi havia a la casa, l'Odissea d'Homer.

Llegint una i una altra vegada la tornada a casa d'Ulisses finalitzada la guerra de Troia, ella somiava. Mai va pensar en convertir-se en una Penélope, esperant, teixint, plorant el seu estimat. Ella desitjava comandar una nau, conèixer illes misterioses, ciclops, escoltar el cant de les sirenes.

Les aventures del seu heroi, omplien les seves fantasies.

A mesura que creixia, més clar tenia que no volia un marit miner, que no volia malgastar la seva vida en hiverns interminables. No volia que les arrugues, el tedi, la pols negra del carbó la convertissin en una vella als trenta anys, com la seva mare.

Quan va complir vint anys, el 25 de Maig, va posar en una maleta tot el que tenia: una fotografia de la mare, una muda, els pocs diners que havia estalviat, el llibre que la feia somiar i una petita bossa de sac amb quatre pedres de carbó.

Així va deixar el poble, per anar a cercar el seu somni.

Una acció gairebé heroica, per una dona al inici del segle XX.

Però ella no era una dona comú. I ho sabia.

El primer cop que va veure el mar, va saber que tot el que fes a partir d'aleshores mereixeria la pena.

El blau del mar i el cel li ompliren els ulls i el cor.

En aquell port, va començar l'aventura de la seva vida.

Allí va agafar un vaixell, que la duria a l'altra banda de l'oceà, a una terra llunyana i desconeguda.

No tenia por.

Es sabia forta i decidida, treballar no la neguitejava. Provenia d'una raça de gent forta, treballadora i patidora. La mina no tenia pietat amb els dèbils.

Els inicis a la nova terra van ser durs. Va acceptar qualsevol treball que li oferien, cuidant criatures, fent menjars, venent peix.

Va ser així que conegué el Juan, un jove pescador, atractiu i atrevit que li robà el cor.

Junts iniciaren una nova aventura. Ell pescava i ella venia el peix. La seva intel·ligència natural i la seva iniciativa, van fer que el negoci prosperés.

Primer una petita parada al moll, més tard un petit local a l'interior de la vila i més endavant altres botigues en pobles propers on normalment no arribava el peix.

La vida, que es bonica però complicada, la sorprenué arravatant-l'hi el Juan als trenta-cinc anys, amb dos criatures i un negoci en expansió.

Va agafar el seu dolor, tancant-lo al fons del seu cor i blindant-lo. Posà tota la seva energia i voluntat en continuar allò que havia començat amb el Juan.

Anys de dur treball, entrebancs, intolerància pel fet que era una dona sola, que només feien que reafirmar la seva intenció d'aconseguir tot el que junts havien imaginat.

Així va anar passant la vida, quasi sense adonar-se.

La feina la aïllava dels records, la soledat i la nostàlgia.

Va criar dos fills forts i decidits. Però, era la seva neta l'hereva d'aquella raça de la qual ella n'era l'exemple viu. Serà la noia qui escriurà la seva història, la seva lluita, sabent que les dones del segle XXI duen infinita gratitud a les dones com l'àvia, sense les quals no serien el que ara son.

En un viatge de negocis, per casualitat, va descobrir el lloc que sempre havia somiat.

Un petit turó, a la vora del mar, des de el qual es contemplava un port natural d'una bellesa sense parer.

Allí dreta, mirant la immensitat blava, els ulls plens de llum, el seu instint li digué que aquell era el lloc.

En aquell turó construiria el seu refugi, i allí, com el seu heroi Ulisses, acabaria la singladura per la vida.

Obre els ulls.

A la falda, el seu estimat llibre, vell company de travessia, i a la ma la bossa de sac amb les quatre pedres de carbó.

Mira per últim cop el seu gran amor, estreny el puny i somriu.

Es 25 de Maig i, a la fi, a arribat a Itaca.